

Luik is voor velen nog de grauwe industriestad waar je snel doorheen rijdt op weg naar Frankrijk. Het **nieuwe Luik** heeft nog steeds dat rauwe randje, maar ook moderne architectuur en zelfs gezelligheid.

tekst JOOST VERMEULEN foto VIEW PICTURES/UIG VIA GETTY IMAGES

Luik heeft weer kleur

Station Liège Guillemins, halte op de tgv-lijn tussen België en Duitsland, is de trots van Luik.

Het treinstation Liège Guillemins, halte op de tgv-lijn die België met Duitsland verbindt, ligt als een golvend wit lint tegen de groene heuvels. Deze creatie van de Spaanse architect Santiago Calatrava – in Nederland bekend vanwege zijn ontwerp van de bruggen over de hoofdvaart in de Haarlemmermeer – is de trots van Luik, de grootste stad van Wallonië. En niet geheel ten onrechte, want de geheel uit opengewerkt wit beton en wit staal opgetrokken constructie kan zich meten met beroemdste bouwwerken uit de vorige eeuw. Het heeft de golvende lijnen van het operahuis in Sydney, de speelsheid van het Guggenheim in Bilbao en het lijkt langs de heuvels te zweven zoals de beroemde villa van Frank Lloyd Wright.

Dit futuristische station uit 2009 is dan ook in recordtempo hét symbool van de stad geworden. "Van het nieuwe Luik," zegt Jean Dulois. Deze 56-jarige zoon van een mijnwerker verwoordt daarmee het gevoel van veel Luikenars. "Toen het station vier jaar geleden werd geopend, was het alsof de last van het verleden van onze schouders viel."

Zijn vader was één van de laatsten die in 1982 de poort van de kolenmijn Le Hasard ten noorden van Luik verlieten. "Dat was het definitieve einde van het oude Luik en het begin van een rampzalige periode. Luik werd

een plaats waar je doorheen reed op weg naar het zuiden. Een plaats met de negatieve restanten van de industriële revolutie. Grauw van het achtergebleven kolengruis en de smog van zware industrie, met arbeiderswijken waar niemand werkte en met overal de staketsels van een failliete staalindustrie. Luik, dat was al die jaren niet meer dan een langgerekte snelweg langs een altijd grijze rivier. Nu kunnen we weer vooruitkijken."

Die vooruitgang is behalve rondom het nieuwe station overal in de stad te zien. Zo verrees het operagebouw – een barokke parel die twintig jaar was verwaarloosd en aan een slecht onderhouden pleintje stond – als een feniks uit zijn as. En werd een nieuw onderkomen gebouwd voor de schitterende collectie moderne kunst die de stad rijk is. Overal werden vervallen panden opgeknappt en zelfs de vele tientallen grauwe afvalhopen ('terils') waar decennia het overtollige kolengruis en afvalsteen van de mijnbouw was gedumpt en die ook na de mijnsluitingen nog jaren als zwarte puisten rondom de stad lagen, kregen een nieuwe kleur. "Dat was het resultaat van een langdurig natuurlijk proces," vertelt een medewerker van 'natuurpunt BE', dat zich heeft ingezet voor het behoud van de nieuwe natuur die rondom deze terrils is ontstaan. "Maar die vergroening van de stadstrand past wel helemaal in het beeld van het nieuwe Luik."

Wat ook bij het nieuwe imago van de stad past, is het levendige uitgaanscentrum in het hart. In de zes haaks op elkaar staande straten van het stukje centrum Le Carré bruist het alle avonden. "Luik heeft een heel jonge bevolking," aldus Mélanie Maquinay van Le Cadran – de bekendste nieuwe uitgaansgelegenheid. "De universiteit van Luik is één van de snelst groeiende van België en er zijn drie kunstopleidingen en een groot aantal hogescholen. Dat bepaalt voor een belangrijk deel de sfeer."

Club Le Cadran is trouwens ook een goed voorbeeld van hoe Luik letterlijk aan het verleden wil ontsnappen. Toen rond het jaar 2000 de parkeerplaatsen onder de Place Saint-Lambert werden gebouwd, ontdekte men dat er achter een in de jaren zeventig afgesloten ingang van het station Gare du Palais twee enorme ruimtes lagen. In deze catacomben, waar nog een deel van het overtollige meubilair van het oude station lag opgeslagen, is nu een spectaculaire moderne club gebouwd.

Nieuwe inspiratie

Ondanks de enorme veranderingen heeft Luik nog steeds een ruw, wat chaotisch randje. De façades zijn vaak grimmig, met zware steensoorten en gesloten bouw. De boulevards zijn kaal. "Groen is voor buiten," hoorden we een man met een verweerde kop zeggen in één van de volkse brasserieën in de wijk Outremeuse – een levendige stads-wijk ingeklemd tussen twee takken van de Maas. En de treurige jaren zeventig en tachtig hebben hun sporen nagelaten in de vorm van blokkendozen langs de Maas.

En toch hebben architecten als Charles Vandenhove, Bruno Albert en de jonge Pierre Hebbelinck hun bureaus er gevestigd. Omdat, zeiden zij onlangs in *De Standaard*, 'deze ruwe, innovatieve atmosfeer voor ons nieuwe inspiratie brengt'. En zij zijn niet de enige creatieven die de laatste jaren Luik als thuisbasis hebben gekozen. In de straten vlak onder de citadel hebben zich tientallen toonaangevende vormgevers en modeontwerpers gevestigd.

Dat wat ruige ondoorgroendelijke, gecombineerd met de sfeer van optimisme en vernieuwing, is ook wat Luik de moeite waard maakt om te ontdekken.

Op het gebied van horeca biedt de stad een mooie mix van oud en nieuw. Er zijn ouderwetse brasserieën met koperen togen naast cafés waar je de beste espresso geserveerd krijgt in designkopjes. Het bescheiden restaurant Lequet aan de Quai sur Meuse (vlak bij de fraaie metalen wandelbrug over de Maas) is het beste adres voor de traditionele Luikse gehaktballen, geserveerd met een saus waarin stroop wordt verwerkt.

Veel verrassender zijn de vele nieuwe restaurants. Zo is Bruit qui court (Boulevard de la Sauvenière 142) ingericht in een statig oud bankgebouw en is Le Labo 4 (Quai Edouard van Beneden 22) gevestigd in een oud laboratorium. Notger (Rue Tête de Boeuf 2), de nieuwste aanwinst, zit in een oud pakhuis, midden in het uitgaansgebied van Le Carré.

De vernieuwing van Luik heeft echter geen grip gekregen op de vrijdagse rommelmarkt, dé Luikse markt. Dit eldorado voor vintagejagers en rommelfreaks begint nog elke vrijdagochtend bij het ochtendgloren en wordt rond een uur of twaalf afgesloten in de kroegen.

3x slapen

€€€ Crown Plaza Liège (Mont Saint Martin 9-11) Voor dit hotel werden twee verwaarloosde achttiende-eeuwse panden geheel in stijl gerestaureerd. Dit hotel bezit alles op het gebied van luxe, inclusief een perfect terras met uitzicht over de hele stad. Terras, fraaie lounge, bar en exclusief restaurant zijn ook voor niet-hotelgasten toegankelijk. Dus ook als de kamerprijs je afschrikt: ga iets drinken met het mooiste uitzicht op de stad. Prijzen v.a. €130

€€ Hotel Neuvicé (En Neuvicé, 45) Dit charmante hotel met slechts tien kamers ligt in het hart van de oude stad. Vrijwel alle bezienswaardigheden liggen op loopafstand. De moderne inrichting is gelukkig niet pretentief. Het hotel heeft een fraaie binnenplaats. Prijzen v.a. €95

€ Auberge de jeunesse Georges Simenon (Rue Georges Simenon) Gelegen op een steenworp afstand van het geboortehuis van deze vermaarde auteur is dit de beste optie voor de smallere beurs. Gelegen in de leuke wijk Outremeuse en op loopafstand van het centrum biedt deze jeugdherberg alles wat je ervan mag verwachten. Er zijn slaapzalen, vier- drie- en zelfs een beperkt aantal eenpersoonskamers. Prijzen v.a. €35

REISINFORMATIE

Luik is gemakkelijk te bereiken. Vanuit Maastricht gaat er elk uur een stoptrein naar het nieuwe station Liège Guillemins. Verder is er elk half uur een trein vanuit Antwerpen en één vanuit Brussel. Luik is voor automobilisten een vreselijke stad. Veel straten met eenrichtingsverkeer, overal betaald parkeren en veel onoverzichtelijke kruisingen. Wie met de auto komt, doet er goed aan bij aankomst een parkeergarage te zoeken (er zijn er genoeg) en dan de stad te voet of per openbaar vervoer te verkennen. Prijzen in de parkeergarages liggen rond de €10 per dag.

